

Přistoupení k dluhu

Lze-li postoupit pohledávku, která dosud nevznikla, a lze-li ručením zajistit závazek, který vznikne v budoucnu, není žádný důvod bránit přistoupení k peněžitému závazku, který dosud nevznikl. Okamžik přistoupení k budoucímu závazku (tj. okamžik, kdy se přistoupivší osoba stává dlužníkem) je pak totožný s okamžikem, kdy závazek vznikne. Přistoupí-li tak třetí osoba předtím, než zhotovitel provedl dílo, k závazku objednatel zaplatit cenu za dílo, jehož vznik je v souladu s § 548 odst. 1 větou druhou obch. zák. podmíněn provedením díla, stává se vedle objednatel dlužníkem okamžikem, kdy bude dílo provedeno.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 32 Cdo 1362/2016, ze dne 15.11.2016)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně HELION.CZ s. r. o., se sídlem v T., zastoupené JUDr. V.J., advokátem se sídlem v N., proti žalovaným 1) PROMT - CZ s. r. o., se sídlem v T., zastoupené JUDr. Ing. P.P., advokátem se sídlem v Ú., a 2) Step TRUTNOV a. s., se sídlem v P., zastoupené Mgr. M.V., advokátem se sídlem v P., o zaplacení částky 5 329 947,50 Kč s příslušenstvím, vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 33 Cm 233/2012, o dovolání žalované 2) proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 10. 2015, č. j. 1 Cmo 105/2015-202, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

Rozsudkem ze dne 19. 6. 2014, č. j. 33 Cm 233/2012-118, Krajský soud v Hradci Králové zamítl žalobu v části, ve které žalobkyně požadovala, aby žalovaná 2) společně a nerozdílně s žalovanou 1) zaplatila žalobkyni částku 5 329 947,50 Kč s příslušenstvím (výrok I.), a rozhodl o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobkyní a žalovanou 2) [výrok II.].

Usnesením ze dne 30. 10. 2015, č. j. 1 Cmo 105/2015-202, Vrchní soud v Praze k odvolání žalobkyně rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Soudy obou stupňů vyšly z toho, že:

- 1) Žalobkyně se na žalované 1) domáhá zaplacení částky 5 329 947,50 Kč představující doplatek ceny díla na základě smlouvy o dílo uzavřené dne 30. 6. 2010 mezi žalobkyní jako zhotovitelem a žalovanou 1) jako objednatel, ve znění dodatku č. 1 ze dne 16. 9. 2010 a dodatku č. 2 ze dne 4. 10. 2010 (dále též jen „smlouva o dílo“ nebo „smlouva“). Žalobkyně se ve smlouvě zavázala provést kompletní dodávku fotovoltaických panelů na střechách hal 1 a 3 dle dokumentace, na níž smlouva odkazuje (dále též jen „dílo“). Žalobkyně dílo předala žalované 1) protokolem ze dne 30. 4. 2012.
- 2) Žalobkyně žaluje též žalovanou 2) s tvrzením, podle kterého žalovaná 2) byla investorem a „generálním objednatel“ díla, jež bylo realizováno na objektech v jejím vlastnictví, a v zápisech ze dne 16. 9. 2010 a ze dne 4. 10. 2010 (dále též jen „zápisy“) se zavázala zaplatit žalobkyni cenu díla, čímž přistoupila k závazku žalované 1) podle § 533 zákona č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále též jen „obč. zák.“). Obě žalované jsou proto podle žalobkyně zavázány společně a nerozdílně.
- 3) V bodě 2) zápisu ze dne 4. 10. 2010 je uvedeno, že „Objednavatel po zprovoznění ostrovního provozu doplatí subdodavateli cenu plnění dle SOD až do výše 5 815 000 Kč bez DPH. Zbytek do celkové ceny díla 8 065 000 Kč bude objednatel uhrazen po zahájení provozu fotovoltaického

systému síťovým provozem. Celková výše pozastávky činí 2 250 000 Kč bez DPH.“ Podobné ujednání je obsaženo pod bodem 4) zápisu ze dne 16. 9. 2010 s tím rozdílem, že částka k doplacení činí 6 815 000 Kč a výše pozastávky 1 250 000 Kč. Údaj o celkové ceně je v obou zápisech stejný a zcela koresponduje s údajem o celkové ceně uvedeným ve smlouvě.

Odvolací soud na rozdíl od soudu prvního stupně dospěl k závěru, podle kterého ze zápisů jednoznačně vyplývá, že žalovaná 2) jako investor v souladu s § 533 obč. zák. přistoupila „k závazkům svého smluvního partnera, které se týkají doplacení ceny díla – příslušnými dokumenty nepochybně identifikovaného a nezaměnitelného s ničím jiným“. Požadavek písemné formy byl podle odvolacího soudu „zcela“ naplněn, žalobkyně i žalovaná 2) jednaly svými statutárními orgány, když oba zápisy podepsal jak jednatel žalobkyně, tak i předseda představenstva žalované 2). Žalovaná 1) se předmětných jednání neúčastnila, zápisy jí byly pouze zaslány na vědomí. Odvolací soud dále uvedl, že oba zápisy jednoznačně identifikují jednající právnické osoby [jako subdodavatel byla označena žalobkyně a jako objednatel žalovaná 2)] a že splnily „požadavek na určitost právního úkonu“.

Odvolací soud konstatoval, že při posuzování účinků a platnosti právního úkonu nezáleží na jeho názvu, nýbrž úkon musí být vždy především posuzován podle svého obsahu. Lze-li postoupit budoucí pohledávku, pak totéž musí platit též pro přistoupení k budoucímu závazku. Závěr soudu prvního stupně o neplatnosti přistoupení k závazku proto odvolací soud shledal nesprávným.

Proti usnesení odvolacího soudu podala žalovaná 2) dovolání, majíc za to, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení „otázky hmotného práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která dosud nebyla v rozhodovací praxi dovolacího soudu řešena“. Konkrétně jde podle dovolatelky „o následující otázky“:

- 1) zda mohla platně přistoupit k dluhu v situaci, kdy tento dluh dosud nevznikl (když dílo ještě nebylo žalobkyní provedeno a nárok na zaplacení ceny díla žalobkyní ještě nevznikl),
- 2) jaké jsou požadavky na určitost právního úkonu představujícího přistoupení k dluhu (a zda byly splněny v případě zápisů) a
- 3) zda závazkem ve smyslu přistoupení k závazku podle § 533 obč. zák. lze rozumět pouze povinnost (dluh), nebo rovněž právo (jinými slovy, zda přistupující subjekt přistupuje jen k dluhu, nebo „k celému závazku, včetně práv ze závazků vyplývajících“).

Dovolatelka se neztotožňuje s názorem odvolacího soudu, podle kterého přistoupení k závazku znamená bezvýhradný vstup přistupující osoby do závazkového právního vztahu mezi věřitelem a původním dlužníkem. Podle názoru dovolatelky osoba přistupující k dluhu „do závazkového právního vztahu ... přistupuje právě a jen k jeho části dlužnické“ a nestává se stranou smlouvy.

Odkazujíc na závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. 8. 2012, sp. zn. 33 Cdo 2035/2011 (který je veřejnosti k dispozici, stejně jako dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu, na jeho webových stránkách), podle nichž je pro vznik akcesorického právního vztahu spočívajícího v přistoupení k dluhu nutné, aby dluh v době učinění právního úkonu směřujícího k přistoupení existoval, dovolatelka uvádí, že nárok žalobkyně na zaplacení ceny díla vznikl v souladu s § 548 odst. 1 zákona č. [513/1991](#) Sb., obchodní zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále též jen „obch. zák.“), až dne 30. 4. 2012, kdy bylo dílo provedeno. Dovolatelka proto před tímto datem nemohla k závazku žalované 1) přistoupit.

Z provedeného dokazování podle názoru dovolatelky nevyplývá, že by dostatečně určitě a srozumitelně projevila vůli přistoupit k závazku žalované 1). Z formálního hlediska je sporné, že by kterýkoliv ze subjektů uvedených v zápisech projevil vůli se k čemukoliv zavázat. Závaznou podobu

měly až dodatky ke smlouvě podepsané stranami smlouvy, tj. žalobkyní a žalovanou 1). Oba zápisy jsou zcela zmatečné a vnitřně rozporné, jejich účelem měla být úprava práv a povinností ze smlouvy, kterou uzavřely žalobkyně a žalovaná 1), hovoří se v nich o doplacení ceny díla, nikoliv o „přístupování k dluhu“. Není ani jasné, „jaké smlouvy by se měly jednotlivé body zápisů týkat, kdo čím jménem eventuální právní úkon činí, ani jaký jiný než deklaratorní účel směřující k uzavření formálně perfektního Dodatku č. 1 a Dodatku č. 2 by měly zápisy sledovat“. Odkazujíc na závěry usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2014, sp. zn. 26 Cdo 2876/2014, podle nichž je třeba právní úkony vyjádřené slovy vykládat nejen podle jejich jazykového vyjádření, ale zejména též podle vůle toho, kdo právní úkon učinil, má dovolatelka za to, že v daném kontextu zápisy nepředstavují jasný, srozumitelný, určitý a vážný projev vůle dovolatelky přistoupit k závazku žalované 1).

Dovolatelka a žalovaná 1) mezi sebou dne 30. 6. 2010 uzavřely „separátní“ smlouvu o dílo č. 155/2010, na základě které měla žalovaná 1) provést rekonstrukci průmyslového areálu dovolatelky. Součástí této rekonstrukce byla i instalace fotovoltaických panelů na střechy hal, jejíž provedení svěřila žalovaná 1) žalobkyni. Žalobkyně tak musela dílo nejprve předat žalované 1) a ta jej teprve následně mohla předat dovolatelce, která až po tomto konečném předání měla žalované 1) zaplatit cenu za celou rekonstrukci areálu. Tato posloupnost byla jasně daná, dovolatelka proto neměla žádný důvod přistupovat k závazku žalované 1).

Dovolatelka navrhuje, aby dovolací soud napadené rozhodnutí změnil tak, že se rozsudek soudu prvního stupně potvrzuje.

Žalobkyně ve vyjádření k dovolání považuje usnesení odvolacího soudu za správné, a proto navrhuje, aby dovolací soud dovolání jako nedůvodné zamítl.

Vzhledem k datu vydání usnesení odvolacího soudu se uplatní pro dovolací řízení - v souladu s bodem 7. čl. II přechodných ustanovení části první zákona č. [404/2012](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, a s bodem 2. čl. II přechodných ustanovení části první zákona č. [293/2013](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony - občanský soudní řád ve znění účinném od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 (dále též jen „o. s. ř.“).

Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Podle § 241a odst. 2 o. s. ř. v dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 42 odst. 4) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu se rozhodnutí napadá, vymezení důvodu dovolání, v čem dovolatel spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání (§ 237 až 238a) a čeho se dovolatel domáhá (dovolací návrh).

Jde-li o dovolatelkou otevřenou třetí otázku, dovolatelka co do přípustnosti dovolání uvádí, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení „otázky hmotného práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která dosud nebyla v rozhodovací praxi odvolacího soudu řešena“. Z povahy věci vyplývá, že v konkrétním případě může být splněno vždy pouze jedno ze zákonem stanovených kritérií přípustnosti dovolání - splnění jednoho kritéria přípustnosti dovolání vylučuje, aby současně pro řešení téže otázky bylo naplněno kritérium jiné (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2014, sp. zn. 26 Cdo 1590/2014; ústavní stížnost proti

tomuto rozhodnutí Ústavní soud odmítl usnesením ze dne 30. 6. 2015, sp. zn. I. ÚS 2967/2014, in www.usoud.cz).

Má-li být dovolání přípustné podle § 237 o. s. ř. proto, že napadené rozhodnutí závisí na řešení otázky hmotného nebo procesního práva, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla řešena, musí být z obsahu dovolání patrné, kterou otázku hmotného nebo procesního práva má dovolatel za dosud nevyřešenou dovolacím soudem. Má-li být dovolání přípustné podle § 237 o. s. ř. proto, že napadené rozhodnutí závisí na řešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, musí být z obsahu dovolání patrné, o kterou otázku hmotného nebo procesního práva jde a od které „ustálené rozhodovací praxe“ se řešení této právní otázky odvolacím soudem odchyluje (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2394/2013, uveřejněné pod číslem 4/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Dovolatelka v dovolání neuvádí, splnění jakého ze dvou uvedených předpokladů přípustnosti dovolání u třetí otázky spatřuje, a tuto náležitost nelze dovodit ani z obsahu dovolání.

Jde přitom o vadu, jež brání pokračování v dovolacím řízení, neboť v důsledku absence uvedené náležitosti nelze u třetí otázky posoudit přípustnost dovolání. Uvedený nedostatek nelze již odstranit, neboť lhůta pro podání dovolání, během níž tak bylo možno učinit (srov. § 240 odst. 1 větu první a § 241b odst. 3 větu první o. s. ř.), uplynula, když napadené usnesení bylo zástupci dovolatelky doručeno dne 20. 11. 2015.

Třetí dovoláním otevřená otázka pak nespĺňuje kritéria stanovená v § 237 o. s. ř. též z důvodu, že na řešení této otázky rozhodnutí odvolacího soudu nespočívá. Dovolatelka pomíjí, že podle dikce § 237 o. s. ř. je jedním z předpokladů přípustnosti dovolání skutečnost, že na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva napadené rozhodnutí závisí, tedy že odvolacím soudem vyřešená právní otázka je pro jeho rozhodnutí určující (k tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 7. 2013, sen. zn. 29 NSČR 53/2013, v němž Nejvyšší soud zdůraznil, že dovolání není přípustné podle § 237 o. s. ř., jestliže dovolatel jako důvod jeho přípustnosti předestírá dovolacímu soudu k řešení otázku hmotného nebo procesního práva, na níž rozhodnutí odvolacího soudu nezávisí).

Druhou dovoláním otevřenou otázku odvolací soud posoudil v souladu s ustálenou judikaturou dovolacího soudu vyjádřenou zejména v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 1998, sp. zn. 25 Cdo 1650/98, a též v dovolatelkou citovaném usnesení sp. zn. 26 Cdo 2876/2014. Odvolací soud oba zápisy vyložil především prostředky gramatickými (z hlediska možného významu jednotlivých použitých pojmů) a logickými (z hlediska vzájemné návaznosti použitých pojmů) a dospěl k závěru, že vůle žalobkyně a dovolatelky nebyla v rozporu s tím, co plyne z jazykového vyjádření v obou zápisech. Správnost postupu odvolacího soudu při výkladu projevů vůle nemůže být zpochybněna pouze tím, že dovolatelka tyto projevy vykládá jiným (pro ni příznivějším) způsobem.

Dovolání je tak podle § 237 o. s. ř. přípustné pouze pro řešení první otázky, neboť na jejím vyřešení napadené rozhodnutí závisí a tato otázka v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla – oproti mínění dovolatelky – vyřešena.

Dovolání není důvodné.

Podle § 533 věty první obč. zák. kdo bez souhlasu dlužníka dohodne písemně s věřitelem, že splní za dlužníka jeho peněžitý závazek, stává se dlužníkem vedle původního dlužníka a oba dlužníci jsou zavázáni společně a nerozdílně.

V rozsudku ze dne 22. 10. 2009, sp. zn. 30 Cdo 4720/2007 (ze kterého v této věci vycházel soud prvního stupně v odůvodnění svého rozsudku), se Nejvyšší soud (s odkazem na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 4. 1996, sp. zn. 5 Cmo 131/95) ztotožnil s výkladem § 533 obč. zák., jak jej učinil Vrchní soud v Olomouci jako soud odvolací v rozsudku ze dne 21. 11. 2006, č. j. 8 Cmo 181/2005-138, tj. že závazek z přistoupení k dluhu podle § 533 obč. zák. má akcesorickou povahu, a proto může platně vzniknout pouze, pokud v době přistoupení trvá závazek původního dlužníka. Nejvyšší soud přitom vyšel z toho, že žalobkyně dne 1. 8. 1996 uzavřela se žalovanou "formulářovou" listinu, označenou jako "Smlouva o přistoupení k závazku". Jednalo se o závazek úvěrového dlužníka Ing. S. na základě úvěrové smlouvy ze dne 14. 8. 1992, č. 564/92, jehož zůstatek činil k 1. 8. 1996 částku 4 662 262,95 Kč včetně příslušenství. Na základě výzvy žalované dne 21. 11. 1996 žalobkyně uhradila požadovanou částku. Následně se žalobkyně dozvěděla, že v době jejího přistoupení k závazku již tento závazek na straně dlužníka Ing. S. neexistoval, neboť smlouvou o prodeji podniku ze dne 19. 12. 1995 přešla povinnost z Ing. S. hradit dluh vůči žalované na kupujícího, tj. na obchodní společnost J.-R, spol. s r.o. Dne 29. 11. 1994 k úvěrovému závazku dlužníka Ing. S. ze stejné úvěrové smlouvy úkonem označeným jako "Přistoupení k závazku" přistoupila obchodní společnost SMS spol. s r.o., která zaplatila za dlužníka Ing. S. žalované částky 506 696,50 Kč a 63 200 Kč.

Na shora citovaný závěr uvedený v rozsudku sp. zn. 30 Cdo 4720/2007 Nejvyšší soud odkázal též v dovolatelkou citovaném rozsudku sp. zn. 33 Cdo 2035/2011, ve kterém vycházel ze zjištění, že žalovaný spolu s tehdejší manželkou L. J. získali státní příspěvek na individuální bytovou výstavbu - podle smlouvy ze dne 2. 7. 1990 obdrželi částku 140 000 Kč a podle smlouvy ze dne 22. 10. 1991 částku 10 000 Kč. Smlouvy neobsahují ujednání, že by příjemci příspěvku odpovídali za své závazky společně a nerozdílně. Sjedený závazek dokončit výstavbu tak, aby kolaudační rozhodnutí nabylo právní moci do deseti let od uzavření smlouvy (tj. do 3. 7. 2000) příjemci příspěvku nesplnili; pro takový případ byl ve smlouvách sjednán jejich závazek poskytnutý příspěvek státu do 30 dnů vrátit. Manželství žalovaného a L. J. bylo dne 2. 10. 1993 rozvedeno; k tomuto dni zaniklo bezpodílové spoluvlastnictví manželů, které bylo vypořádáno dohodou. Dne 24. 5. 2000 uzavřel žalovaný s tehdejším Okresním úřadem ve Zlíně dohodu, v níž se zavázal uhradit státu (celý) dluh ze smlouvy uzavřené dne 2. 7. 1990, tj. částku 140 000 Kč.

Nejvyšší soud uzavřel, že mezi právní předchůdkyní žalobkyně na straně jedné a žalovaným a jeho tehdejší manželkou L. J. na straně druhé vznikl uzavřením smlouvy závazkový právní vztah, jehož účinnost, pokud jde o právo poskytovatele na vrácení příspěvku a povinnost příjemce příspěvku jej vrátit, byly vázány (mimo jiné) na splnění záporné odkládací podmínky, tj. že výstavba nebude dokončena tak, aby kolaudační rozhodnutí nabylo právní moci do deseti let od uzavření smlouvy. Žalovaný a L. J. se zavázali k vrácení poskytnutého příspěvku, dojde-li k naplnění odkládací podmínky. Účastníci smlouvy byli svými projevy vůle vázáni, i když účinnost závazku nenastala. Závazek L. J. vrátit poskytnutý příspěvek ke dni, kdy k němu žalovaný přistoupil, existoval (byť jeho účinnost byla učiněna závislou na skutečnosti, o níž nebylo jisté, zda nastane). Nelze proto přisvědčit žalovanému, že k závazku své bývalé manželky L. J. vrátit jednu polovinu příspěvku poskytnutého na individuální bytovou výstavbu nemohl platně přistoupit, neboť v době úkonu přistoupení tento závazek neexistoval.

Z uvedeného vyplývá, že Nejvyšší soud v obou shora citovaných rozhodnutích řešil případy, které se od nyní projednávané věci liší, a proto nelze závěry, k nimž v těchto případech dospěl, na nyní projednávanou věc bez dalšího vztáhnout. V rozsudku sp. zn. 33 Cdo 2035/2011 nicméně Nejvyšší soud připustil možnost přistoupení k závazku, jehož vznik byl vázán na splnění podmínky (§ 36 odst. 1 věta první obč. zák.), ještě před splněním takové podmínky, tj. k závazku, který v době přistoupení ještě nevznikl. Dospěl tak k závěru zcela opačnému, než jaký v dovolání tvrdí dovolatelka.

Přistoupení k závazku je spolu s postoupením pohledávky, převzetím dluhu a poukázkou upraveno v

části osmé (Závazkové právo), hlavě první (Obecná ustanovení), oddílu čtvrtém (Změna v osobě věřitele nebo dlužníka) občanského zákoníku. Konstantní judikatura Nejvyššího soudu (srov. usnesení ze dne 19. 7. 2006, sp. zn. 29 Odo 1435/2005, ze dne 30. 6. 2009, sp. zn. 20 Cdo 2529/2007, a ze dne 23. 3. 2010, sp. zn. 29 Cdo 850/2008, a rozsudky ze dne 21. 5. 2003, sp. zn. 32 Odo 293/2002, uveřejněný pod číslem 16/2004 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, ze dne 29. 2. 2012, sp. zn. 33 Cdo 4658/2009, a ze dne 26. 8. 2015, sp. zn. 32 Cdo 2712/2013) i právní teorie jsou zajedno v tom, že předmětem postoupení může být pohledávka budoucí, tj. taková, která v době uzavření postupní smlouvy ještě neexistuje a má vzniknout teprve v budoucnu; okamžik postupu budoucí pohledávky je pak totožný s okamžikem, kdy pohledávka vznikne (srovnej Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník II. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 1569).

Přistoupení k závazku (vedle institutu změny v osobě dlužníka) zároveň plní funkci zajištění pohledávky, neboť dochází k založení dalšího závazkového vztahu mezi věřitelem a osobou, která k závazku přistoupila (srovnej Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník II. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 1589). Z hlediska ekonomického jej proto lze připodobnit k ručitelskému prohlášení. V souladu s § 304 odst. 2 obch. zák. lze ručením zajistit i závazek, který vznikne v budoucnu nebo jehož vznik je závislý na splnění podmínky.

Lze-li postoupit pohledávku, která dosud nevznikla, a lze-li ručením zajistit závazek, který vznikne v budoucnu, není žádný rozumný důvod bránit přistoupení k peněžitému závazku, který dosud nevznikl. Okamžik přistoupení k budoucímu závazku (tj. okamžik, kdy se přistoupivší osoba stává dlužníkem) je pak totožný s okamžikem, kdy závazek vznikne. Přistoupí-li tak třetí osoba předtím, než zhotovitel provedl dílo, k závazku objednatele zaplatit cenu za dílo, jehož vznik je v souladu s § 548 odst. 1 větou druhou obch. zák. podmíněn provedením díla, stává se vedle objednatele dlužníkem okamžikem, kdy bude dílo provedeno.

Jelikož se dovolatelce prostřednictvím vymezeného dovolacího důvodu nezdařilo zpochybnit správnost právního posouzení věci odvolacím soudem (§ 241a odst. 1 o. s. ř.) a takové vady řízení, k nimž se v dovolacím řízení přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 věta druhá o. s. ř.), se z obsahu spisu nepodávají, Nejvyšší soud dovolání podle § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Majetková podstata \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předběžné opatření](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní doba](#)
- [Exekuce](#)
- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výdělku \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)